

Pusztafödemes, 1889. február 27. – Budapest, 1969. március 20.

Munkáscsaládból származott, apja cipészsegéd volt. Hat elemi végzet. 1904 szeptemberétől – rövid megszakítással – 1911 szeptemberéig a MÁV Gépgyárban dolgozott: fémöntőtanonc, majd 1908-tól szakmunkás. 1910-ben tengerész volt. 1914 és 1918 között részt vett az első világháborúban, leszerelése után szükségmunkásként, majd öntőként dolgozott. 1909-ben belépett a Magyarországi Vas- és Fémmunkások Központi Szövetségébe és a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba. 1921-től a vasasszövetség keretében működött vas- és fémöntők szervezőbizottságának a jegyzője. 1923-ban egyéves börtönbüntetésre ítélték, mert a Népszavában megjelent cikkében védte a kommunistákat. 1924 és 1948 között a vas- és ércöntők szakmai titkára, egyben a vasasok fővárosi csoportja egyik vezetője. 1942-ben hadianyag-termelési szabotázs szervezésének a vádjával a tápiósülyi büntetőtáborba került, de tizenkét hét után sikerült megszöknie. A Vörös Hadsereg bevonulásáig bujkált, és több szociáldemokrata és szakszervezeti vezetővel együtt a szakszervezetek védelmében tevékenykedett a német megszállás idején is. 1945. június 24-én, a Dunántúlon a szakszervezetek küldötteként beválasztották az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. Az 1945. november 4-i választásokon a Heves és Nógrád-Hont vármegyei választókerületben az SZDP listáján nemzetgyűlési mandátumot szerzett, 1947-ig képviselő. 1948-ban kizárták a Szociáldemokrata Pártból. 1950. július 14-én az ÁVH őrizetbe vette, a Budapesti Katonai Törvényszék 1950. szeptember 13-án a Kálmán József és társai per huszadrendű vádlottjaként háborús bűntett, államellenes szervezkedésben való részvétel és hűtlenség koholt vádjával tizenkét évi fegyházbüntetésre ítélte, amit szeptember 20-án a Katonai Főtörvényszék is jóváhagyott. 1955. január 15-én egyéni kegyelemmel szabadult. A Legfelsőbb Bíróság 1957. augusztus 27-én az 1950. évi vádak alól bizonyítékok hiányában felmentette, majd 1963. július 11-én rehabilitálta.